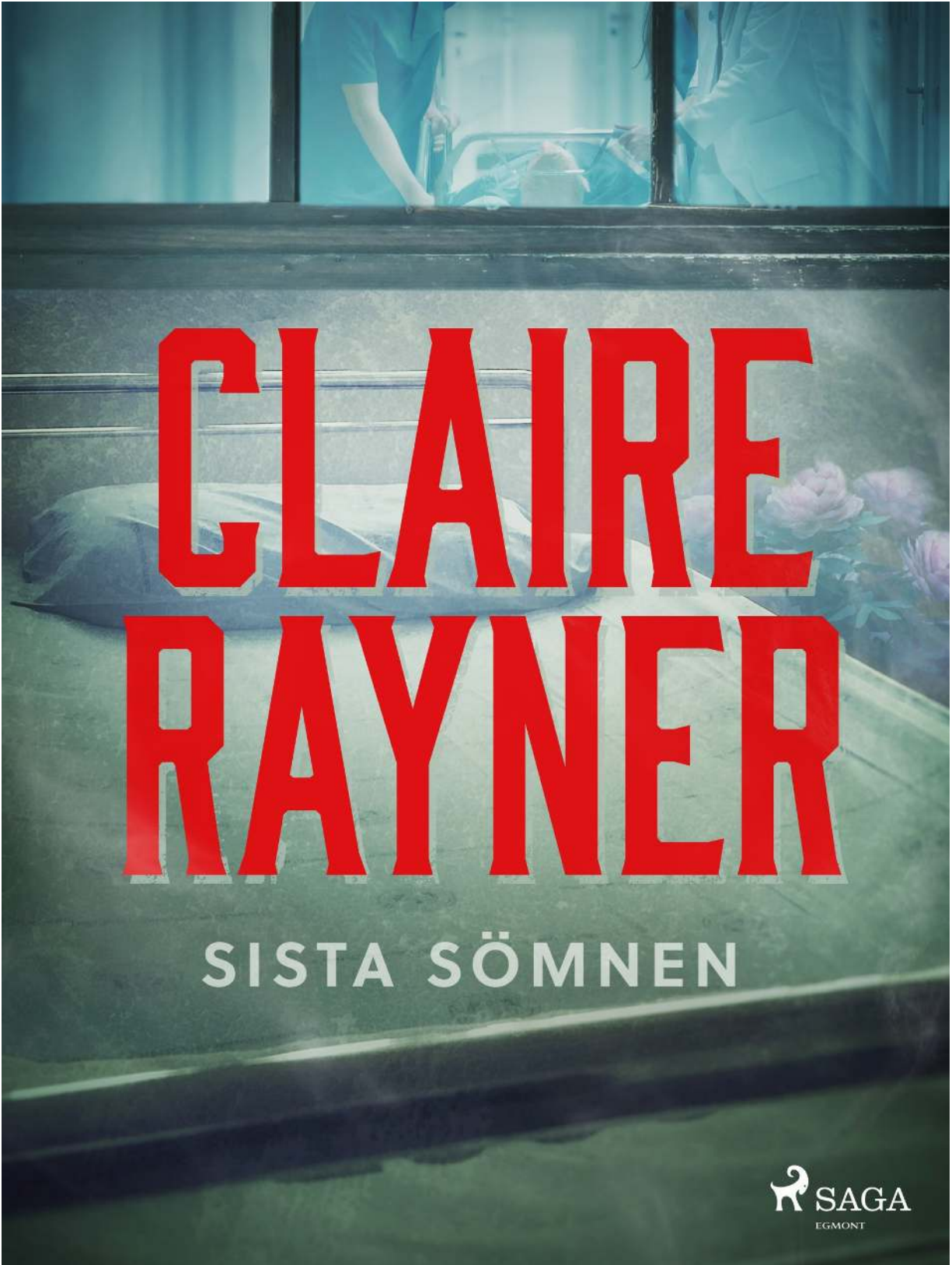

CLAIRE RAYNER

SISTA SÖMNER

CLAIRE RAYNER

SISTA SÖMNER

 SAGA
EGMONT

Claire Rayner
SISTA SÖMNEN

SAGA EGMONT

Sista sömnen
är översatt från engelska av Wåge Anderson efter
Death on the Table

Copyright © 1986, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711793138

Omslagsfoto: Shutterstock

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Klockan var fyra på morgonen. Ljuset från akutintaget trängde ut på den större gårdsplanen, men inte fram till konsultläkarnas bilar och inte in i transportavdelningens mörka hörn där de ruvande skuggorna låg ogenomträngliga och hotfulla. Gården var övergiven, förutom apotekskatten som arrogant rörde sig över asfalten. Huvudkomplexet tornade upp sig mot den molnsvarta himlen, och fasadens jämna, upplysta fönsterrader gav intryck av schackbräde.

I längan med privatavdelningar väcktes syster Kennedy ur sin oroliga slummer av en gäll signal från rum 204. Hon svor för sig själv innan hon lämnade vaktrummet, rätade till sin stärkta mössa och tassade iväg för att se vad den eländige karlen ville.

Han hade ont, och han visste att en kopp varm mjölk skulle hjälpa. Snälla? Men syster Kennedy skakade kuddarna, stoppade om honom och förklarade att han inte fick dricka eller äta något, eftersom han skulle opereras klockan åtta och trettio. Och, tyvärr, inget smärtstillande före premedicineringen sju och trettio. Nu skulle han försöka sova och tänka på att hans mage inte skulle besvära honom mer efter operationen, främst därför att det då inte skulle finnas mycket kvar av den. Med denna tröst för tigerhjärtan fick patienten på rum 204 nöja sig.

I läkarnas bostadsavdelning skruvade Barnabas Elliot på sig i sömnen och borrhade ner huvudet djupare i kudden för att undkomma ljudet från rummet intill. På andra sidan korridoren låg Derek Foster på rygg och snarkade medan han drömde rättframma, erotiska drömmar, och i rummet intill honom sov unge John Hickson den rättfärdiges sömn med stetoskopet, ficklampan, reflexhammaren och ögonspegeln prydligt uppradade på sängbordet. Hickson var mycket stolt över att han alltid blev klar så snabbt när nattpersonalen väckte honom.

Ett stycke bakom centralkomplexet, i sköterskehemmet, sov Lucy Beaumont. Där hon låg med det lockiga, svarta håret utspritt på kudden såg hon nästan löjligt ung ut för att inneha den viktiga ställningen som översköterska på Medicin. Hon drömde om Barney Elliot, med en detaljriktighet som skulle ha överraskat honom om han vetat.

4.15. En ambulans rullade in genom huvudporten och stannade utanför akutintaget. Barnmorskan på den privata förlossningsavdelningen hörde den och sa till sin barnmorskeelev att om det var *en till så* tänkte åtminstone inte hon medverka vid förlossningen, utan man fick helt enkelt kalla in dagpersonalen. Det fanns gränser för vad en ensam barnmorska förmådde, speciellt om hon hade ett par odugliga elever som inte var till minsta hjälp.

Syster Griffiths på privatlängans tredje våning hörde också ambulansen och undrade om det möjligen kunde vara ett misstänkt fall som sir Douglas nämnt för dagsköterskan. Sedan drog hon kappan tätare omkring sig som skydd mot det iskalla golvdraget.

4.45. Telefonen på Derek Fosters sängbord skrällde ilsket och väckte honom ur drömmen om den lockande flickan på

manliga kirurgavdelningen. Han grymtade sina vanliga obegripligheter i luren och försökte vakna till liv, medan han lyssnade på det som akutavdelningens sköterska smattrade fram.

– Kan han inte vänta till i morgon bitti, syster Graham? sa han med sömndrucken röst. Det kan väl inte vara så – *all right*, jag bara undrade. Jag kommer på minuten.

Han steg upp, stack fötterna i ett par tofflor och huttrade till medan han krängde den vita rocken ovanpå pyjamasen. Centralvärmen här är den minst effektiva som någonsin konstruerats, tänkte han. Till och med i juni.

När han gick genom den skumma korridoren med händerna nedkörda i fickorna och sitt rufsiga huvud mellan de uppdragna axlarna liknade han en vresig pingvin.

Akutintaget var ljust och tyst. Lampor och lysrör reflekterades i krom och glas och instrument och flaskor, och där var det varmt. Ånga silade ut från de stora autoklaverna som väste svagt vid bortre väggen, och värmen fick Derek att räta på axlarna och känna sig lite piggare.

Draperiet framför alkoven längst bort drogs åt sidan och nattsköterskan kom ut, åtföljd av avdelningssköterskan, syster Graham. Avdelningssköterskan nickade kort åt Derek.

– God morgon, mr Foster, sa hon med något spänd röst. Jag hoppas ni kommer att hålla med mig om att mitt omdöme är riktigt och att det fanns anledning att väcka er.
– Syster Graham, låt mig få veta vad som beslutas. Det finns förresten en ledig sängplats på halvprivata.

Hon vände sig till Derek igen, och fortsatte: – Jag tog mig friheten att förutsätta att han omedelbart måste opereras. Eftersom operationsrummen här redan är inbokade finns

det ingen anledning att lägga honom på manliga kirurgavdelningen när det finns en ledig plats i privata flygeln. Hur som helst har sir James bakjouren på intaget i natt, och han opererar i privatflygeln i morgon bitti. Nu behövs jag på förlossningsavdelningen, så jag överlämnar er åt syster Graham. God morgon.

Hon gick, med gummiklackarna smackande mot kakelgolvet.

- Effektiv gammal drake, muttrade Derek. Vad handlar det om?

- Patienten är en man, några och trettio. Akuta bukbesvär. Saken är den att han är polack - sjöman. De körde hit honom från hamnen när hans fartyg lade till i natt. Vi har ingen tolk är jag rädd, så ni får klara er ändå, så gott ni kan. Men han är ganska dålig - påtagliga smärtor, en temp på 39 och mycket snabb puls, 140. Jag har antecknat några saker...

Mannen låg med benen högt uppdagna, och hans ansikte var oroligt, nästan skräckslaget. Han vred ryckigt på huvudet när Derek kom in i alkoven, och försökte rygga undan när filten drogs undan.

- Inget att oroa sig för, kompis, sa Derek hurtigt. Vi ska bara ta en titt på din mage.

Hans händer rörde sig försiktigt över mannens kropp, och patienten ryckte till och grimaserade ett par gånger när fingertopparna trycktes mot spänd hud. Efter en kort stund grymtade Derek och rätade på ryggen.

- Ganska uppenbart fall, inte sant? sa han till syster Graham. Titta - det mest inklämda bråck jag har träffat på år och dag. Om vi inte åtgärdar det snart kommer han att må riktigt illa. Vem hade bakjour, sa hon? Sir James?

- Mmm. Syster sa att han har flera nu på morgonen. Först en gastrektomi, tror jag, en blindtarm och lite annat smått och gott. Privatpatienter allihop.

Derek ljusnade och sa: - Bra, bra, då låter han kanske mig ta den här. När ska han börja?

- Halv nio.

- Då kan jag ta den här killen halv åtta, eller hur?

Nattpersonalen kan göra allt klart och dagen assistera.

Fast det är säkrast att tala med den gamle bitvargen. Om jag opererar på egen diagnos kan han bli spritt galen, vilket är jäkla idiotiskt med tanke på hur mycket tid och arbete som läggs ner på att lära förmågor som jag att ta eget initiativ och allt det där...

- Du pladdrar lika mycket på småtimmarna som mitt på dagen, sa syster Graham oberört. Men på ena eller andra sättet måste det ordnas med den här mannen.

- Instämmer, sa Derek och gav mannen vad han hoppades var en lugnande klapp på axeln innan han gick ut till telefonen i vaktrummet. Han satte sig vid syster Grahams skrivbord medan natttelefonisten försökte ringa upp sir James Custerson-Wellers hemma i bostaden.

- »James Custerson-Welles»? Föds folk med sådana namn?

Syster Graham skakade på huvudet.

- Kirurger påminner om skådespelare. Jag svär. Jag tror de går in för namn som gör sig på kuvert med adress Harley Street.

Derek gäspade. - Jag är trött och jag är säker på att gamle vad-han-nu-heter flyger i flintor över att bli väckt i svinottan. Det är hans eget fel, förstås. Han borde ge oss yngre förmågor lite friare tyglar och... - God morgon, sir. Ledsen för att jag väcker er så här okristligt tidigt, men...

Han avbröt sig för att lyssna.

- Äh... ja, sir. Han är polsk sjöman och...

Derek redogjorde för fallet och sin egen diagnos, och avslutade i en ton som var betydligt mer försagd än hans vanliga:

- Eftersom ert operationsschema börjar först 8.30 skulle jag kunna ta den här patienten i er operationssal 7.30 och få honom ur vägen i god tid innan ni börjar. Nej, sir, jag tror inte vi kan vänta - det är därför jag ringer så tidigt.... ja, hans grundkondition förefaller utmärkt, men...

Han tystnade igen och fick plötsligt ett så förvånat uttryck i ansiktet, att syster Graham knappt kunde låta bli att fnissa.

- Ni själv, sir? Men det gäller bara ett inklämt bräck, sir, så det finns knappast anledning för er att... naturligtvis inte, sir. Narkosläkare? Ja, jag ska underrätta honom. Ett ögonblick...

Han lade handen på luren och väste: - Vilken var först, sa du? Gastrektomin?

Syster Graham nickade och Derek tog handen från luren.

- Partiell gastrektomi, sir. Sätta honom på andra plats? Ja, jag ska se till att det ordnas, sir. God morg...

Han gjorde en grimas när luren lades på.

- Den gamla geten! Om han inte tycker om att bli väckt borde han låta folk få sköta sitt jobb, så fick han snarka på av hjärtans lust. Först hudflänger han mig för att jag väcker honom, och sedan ska han nödvändigtvis operera själv och vill ha polacken först på schemat.

- Ska jag meddela mr Jackson eller gör du det?

- Jackson? Varför det?

- Han *är* chef för operationsavdelningarna - *och* sir James assistent.

Derek gäspade igen och sa: – Nej, låt honom sova. Det är illa nog att jag går miste om skönhetssömnen. Han får veta det vid frukosten – jag ska träffa honom då.

– Glöm det inte, sa Graham varnande. Han kan bli ursinnig om man glömmer hans ställning och allt det där. Man måste hålla honom informerad om allt som har att göra med kirurgin annars lever han rövare så att...

– Ställning och ställning, sa Derek och gick tillbaka till patienten i alkoven. Jag struntar i hans ställning. Jag berättar det för honom vid frukosten. Jag har viktigare saker för mig än att ringa folk för att stärka deras känsla av betydelse. Om den gamla geten ändrar schemat är det hans sak, och Jackson vet vad han kan göra om han inte gillar det. Ta nu hit dina anteckningar, så ska jag försöka prata med den här gossen.

Efter ett fruktlöst försök att förklara situationen för den orolige polske sjömannen, gick Derek tillbaka till sängen. Han hade kommit överens om en träff med Graham, så natten var ändå inte helt förstörd.

Klockan 7.30 vaknade han förstås inte när det knackade på dörren. Det innebar att han gick miste om frukosten och infann sig till tjänstgöring på dåligt humör, beroende på akut kaffebrist.

Men de övriga åt. John Hickson såg renskrubbad, vaken och fräsch ut medan han läste sin Times, något som han nästan var ensam om. Barney Elliot var förstås nog så fräsch, men långt ifrån livaktig. Han hade sällan något att säga innan han fyllt ut tomrummet i magen, inte mer än Colin Jackson. Jackson hade förstås aldrig mycket att säga till någon, om det inte gällde arbetet. En vresig figur, den gode Jackson, tänkte Barney när den äldre mannen

nappade åt sig Telegraph och började läsa den som om den hade varit hans privata tidning.

Syster Beaumont var på soligt humör när hon började sin tjänstgöring. Nu på morgonen skulle de göra en undersökning av mrs Chester. Undersökningen krävde en lätt narkos, vilket i sin tur betydde att dr Elliot skulle komma till avdelningen. Det dög inte att låta andra – minst av allt dr Elliot – märka hur trevligt hon tyckte det var, men vetskapen fick henne att vissla lågt mellan tänderna medan hon satte sig tillrätta för att ta emot morgonrapporten.

Mannen på rum 204 hälsade dagpersonalen med en blandning av lättnad och ångest. Givetvis skulle han bli bättre efter operationen, och det var ingen tvekan om att han behövde den. Det hade varit hårt sista tiden, komplikationer i Affärerna (han log snett när han tänkte på Affärerna som var lönande nog för att han skulle ha råd att vara privatpatient) och allmänt trassel med leverantörer och allting. Leverantörer. Ja, han skulle snart bli tvungen att göra något åt mannen. Han började bli påfrestande...

När en yngre sköterska kom för att klä honom i rock och långa strumpor, sa han så lugnt han förmådde: – Tja, nu dröjer det bara en timme till, och sedan...

– Lite längre är jag rädd, mr Quayle. Det har kommit in ett brådsakande fall som måste gå före ert. Förmodligen ska ni till operationsrummet klockan nio eller så. Syster kommer snart för att ge er en injektion, så försök slappna av under tiden.

När hon gick kände sig Quayle allt annat än avslappnad.

Klockan 8.15 tittade operationssköterskan in i narkosrummet för att se till att allt var klart för dr Elliot, innan hon gick för att undersöka om sir James hade kommit, först då kunde hon låta skicka efter den första

patienten. Akutfall. En bedrövelse nu när hon hade halva dagen ledig och ville komma därifrån i tid, men det kunde inte hjälpas...

Barney Elliot kom in och nickade glatt till Gellard, operationssvaktmästaren som stod och kollade syrgastuberna till den narkosapparat som stod i reserv.

- God morgon, syster Cooper. Jag hoppas att ni spritter av energi. Det finns inget som en av sir James kinkiga gastrektomier som inledning på en ny dag...

- God morgon, dr Elliot - och vi inleder inte med magsäckoperationen. Först har vi ett akut bråck.

Barney stannade. - Varför är det aldrig någon som berättar något för mig? Jag har inte hört ett knyst om något bråck och...

- Mr Foster tog emot honom på akutintaget tidigt i morse, och ringde tydligen till sir James. Sir James sa till honom att ändra listan och ordinera premedicineringen. Har han inte talat om det?

- Han kom inte till frukost, latmasken. Fast om han var uppe på småtimmarna... skicka efter patienten, är ni hygglig. Jag får ta mig en ordentlig titt på honom i narkosrummet. Jag föredrar att föreskriva min egen premedicinering, men det är lite sent nu.

Han gick bort mot narkosrummet och skakade av sig sin vita rock på vägen. - Finns det någon operationsrock färdig?

- Mmm, den lade jag in i går kväll, sa syster Cooper. Men vänta, jag har inte låst upp än. Jag ska...

- Drömmerska där, sa Barney som redan hade öppnat dörren. Den är inte låst.

Hon rynkade pannan och följde efter honom in i det lilla narkosrummet. - Det var konstigt. Jag har ett klart minne

av att jag låste i går kväll.

- Ni måste vara förälskad igen, sa Barney och skrattade. Strunt i det - jag ska inte säga ett knyst. Ge mig min sterilbricka och glöm att ni hade glömt.

- Men det har jag inte, sa Cooper indignerat. Jag *låste*. Det måste jag göra när jag tagit fram droger och sådant... men jag *skulle* vara tacksam om ni inte nämnde det. Egentligen får vi ju inte göra narkosrummet klart under natten, men det spar tid på morgnarna...

- Jag lovar. *Kan* jag nu få hit min patient?

- Jag skickar Gellard efter honom, sa hon och vände sig om för att gå. Men hur som helst tycker jag fortfarande att det är konstigt. Jag *vet* att jag låste i går kväll...

Barney började tvätta sig, utan att lyssna. Gellard gick för att hämta den stackars polske sjömannen, samtidigt som sir James anlände i grårandiga byxor och svart bonjour.

Dagen hade börjat.

*

Barney kände sig väl tillfreds medan han blandade pentotalet - bröt en ampull sterilt vatten och sprutade innehållet i det gula pulvret, för att sedan suga upp den halmfärgade vätskan i sin favoritspruta. Det var egendomligt så mycket anestesin hade att ge. Under studietiden hade han aldrig kunnat drömma om att han skulle bli narkosläkare, men så hade det blivit. Specialiteten fascinerade honom, och han var bra på den.

Ytterligare sex månader och han skulle kunna ansöka om en tjänst som konsulterande i anesthesi. Och det skulle

betyda högre inkomst och ett eget hem, istället för ett liv i celibat på sjukhusets bostadsavdelning.

Och sedan tänkte han på patienten han skulle ta sig an på kvinnliga medicinavdelningen senare på morgonen, och på det utomordentliga kaffe syster Beaumont skulle bjuda på i sitt prydliga vaktrum. Ja, femton minuter i hennes sällskap var väl värda att se fram emot.

På bårvagnen bakom honom muttrade patienten i sin drogframkallade sömn. Den lilla sköterskan som följt honom till operationsavdelningen klappade honom nervöst på axeln.

- Den stackars mannen talar inte engelska, sa hon, tydligen med en dunkel känsla av att behöva förklara varför hon inte hade pratat med patienten på föreskrivet sätt. Han bara muttrar när vi försöker förklara saker och ting för honom.

- Ja, stackare, instämde Barney. Det är illa nog att ha så gräsligt ont i magen, utan att det ska behöva inträffa där ingen talar hans språk. Men, ju förr jag söver ner honom ordentligt desto fortare kan vi göra något åt hans plågor... rulla upp hans skjortärm för mig... såja, duktig flicka.

Den lilla sköterskan rodnade och lydde och önskade att hon varit erfaren nog att få arbeta på operation hela tiden, nära den här fulsnygge mannen som alltid var så vänlig mot de yngre.

När han gav sin patient pentotalinjektionen i armvecket hörde Barney hur svängdörrarna öppnades bakom honom. Men han tittade inte upp förrän sprutan var tom och svalgtuben satt på plats i patientens slappa mun. Först när han lagt narkosmasken över ansiktet höjde han blicken.

- Hejsan, Colin. Klar?

Den äldre mannen skakade på huvudet utan att titta upp från journalen han tagit från bårvagnens fotända. – Inte än, sir James har inte bytt om, så jag kan inte tvätta mig än.

Var finns uppgifterna om den här patienten?

– Du har dem i handen? Vad är det?

– Vad tusan är det som pågår? Det här är inte Quayle.

Vad inbillar du dig att du håller på med?

– Jag ger en narkos, sa Barney kort. Det är en vana jag har som...

– Var inte så putslustig! fräste Jackson, röd i ansiktet över munskyddet. Dagens första patient heter Quayle, en gastrektomi.

– Jag trodde att du visste det – de ändrade schemat för den här killens skull. Ett inklämt bråck som kom frampå småtimmarna. Vadan denna upprördhet?

– *Vem* ändrade schemat utan att tillfråga mig? frågade Jackson med en röst som blivit gäll av ilska. Jag använder inte min värdefulla tid till att göra upp scheman, bara för att folk sedan ska ändra dem efter behag. Sir James kommer att...

– Sir James vet det redan, sa Barney lugnande.

Foster diagnosticerade fallet och ringde sir James, som tydligen bestämde sig för att göra jobbet själv. Så det finns inget att oroa sig för.

– Foster. Den beskäftiga idioten!

Sköterskan lyssnade storögd. Detta skulle bli något att berätta om på kafferasten.

– Jag skulle tro att Foster inte ville väcka dig i onödan. Det kallar jag omtänksamhet och inte beskäftighet.

– Jag borde ha underrättats, sa Jackson envist. Han kunde ha talat om det vid frukosten.